# Pregaria.cat

**Entrada**

## Nostàlgia

Vols dir-me que hi fas tanta estona contemplant el salt d'aigua de la riera major? Potser portem 20 minuts i des de que ens hem assegut al costat de la roca has quedat com extasiada mirant com salta l'aigua.

Arriba tranquil·la, i de cop es torna forta, vibrant, i es precipita cap avall, per asserenar-se de nou...  i marxar per sempre.

No ho sé, però sento una nostàlgia infinita.

Em passa de tant en tant, i abans m'espantava. Ara l'espero, perquè ser que tornarà. No et pensis que m'angoixa, mes aviat em provoca un profund silenci, i la sensació d'un buit que em crida a omplir-se.

Potser es veure el pas de la riera la que m'ha impactat com un signe del temps que passa i no torna. Mirar l'aigua que passa m'ha atret des de petita. Hi ha quelcom misteriós que mai acabaríem de captar. Dia i nit, hivern i estiu, en el mateix indret, sempre ella i sempre diferent, sense parar, del cor del Montseny cap al Ter... i tornem-hi, constant, humil, forta i cantant...

Vols que et digui què és la nostàlgia?

Ho he pensat molts cops, especialment en moments de contacte amb la natura. Tinc nostàlgia del temps passat, dels pares, de la bellesa de la nit estelada, de comunicar-me, del descans absolut i tranquil. Tinc nostàlgia.... bé, també de tu.

No sé què en diran els psicòlegs, però he arribat a la conclusió, ja fa temps, que tothom la sent la nostàlgia. Observa una mica a la gent i te'n adonaràs. Què ens passa realment? Quin és aquest cor humà que sempre és en recerca?

I encara he arribat a una altra conclusió. No et sembli ridícul, ni una sentència de calaix o de llibre vell. Sempre en tota nostàlgia hi ha una part molt important que es relaciona amb l'amor. A vegades és molt clara, altres amagada i sempre present.

Oh, Déu meu, ja ho sé en el fons tinc nostàlgia de Tu. Aniré de flor en flor cercant una gota de mel, d'acord!. Som així. Ho accepto. Però ja he après, i molts cops no ha estat fàcil, que el meu cor creat per Tu només en Tu descansarà a fons i feliç.

Jesús Renau sj